

de lavtlønnede til gavn. Det er noget, man i høj grad opererer med i forliget, som det er udformet, og det er selvfølgelig en tankegang, vi er meget opmærksomme på, specielt fordi der er nogle lavtlønsgrupper på arbejdsmarkedet, for hvem det ikke kan betale sig at gå på arbejde.

Hvis man kigger på forskellen mellem det, de kan få på arbejdsmarkedet, og hvad de kan få i forskellige offentlige ordninger, er deres incitament til at gå på arbejde meget lille; men vi synes bare ikke, forliget i virkeligheden retter op på det problem. Der skal nogle helt andre, håndfaste ting til, muligvis indførelse af et beskæftigelsesfradrag for gruppen af lavtlønnede, som også vismændene har peget på, men den mulighed har man ikke for alvor ønsket at overveje.

Med hensyn til debatten om rentefradraget vil jeg gerne sige, at det, man nu opererer med i ændringsforslagene, i virkeligheden er en skatteteknisk meget besværlig konstruktion, når de, der har renteudgifter på over 20 pct. af indkomsten, skal have en særlig overgangsordning osv. Vi har sympati for tankegangen om, at hvis der er nogle, der kommer i klemme, skal man hjælpe dem, men helt ærligt: Det er altså en mærkværdig, en besynderlig måde, man får det snirklet sammen på.

Angående landdistrikterne, som vi jo også ofte har diskussioner om her i Folketinget, og som alle siger, de vil gøre noget for, oplever vi nu med denne pakke, at befolkningen for en stor dels vedkommende må leve med et lavere befordringsfradrag, og at folk bliver pålagt højere benzinafgifter. Det er jo ikke just noget, der gør det nemmere at leve ude i landdistrikterne, og når man samtidig så siger, at alternativet er kollektiv trafik, må selv en socialdemokrat vel kunne fortælle sine vælgere, hvor de kan benytte den kollektive trafik. Selv socialdemokrater bor ude i landdistrikterne, og de har svært ved at finde den bus, man skal kunne benytte som alternativ til bilen som befordringsmiddel.

Der er en række løftebrud i det, regeringen spillede ud med, og i forliget, som det ser ud nu, og lad mig nævne nogle få stykker. Med hensyn til arbejdsmarkedsbidraget må al tale om, at det var et arbejdsmarkedsbidrag og ikke en bruttoskat, man indførte i sin tid, nu forstumme. At gøre bruttoskatten fuldstændig uafhængig af ledigheden betyder jo, at vi reelt har med en bruttoskat og ikke med et arbejdsmarkedsbidrag at gøre. Samtidig sørger man

som løftebrud nummer to for, at ATP-tvangsopsparingen ikke har nogen sammenhæng mellem, hvor meget man får udbetalt, og hvor meget man har indbetalt, og der kommer også en ekstra skat på 1 pct., som vi kan lægge ovenpå de 8 pct. bruttoskat, der er i forvejen.

Vi synes i virkeligheden, at de løftebrud er utrolig uforståelige og bør give anledning til en vælgerprotest. De er så brutale, og de er kommet inden for så få år, at de bør give anledning til, at nogle overvejer, hvem i alverden man vil overlade ansvaret for at lede dette land.

Løftebrud nummer tre kommer, når vi ser på realrenteafgiften. Da realrenteafgiften blev indført i starten af 1980'erne, var det klokkeklart, at den skulle afskaffe sig selv, og det er den også ved at gøre. Realrenteafgiften er nedadgående, og hvad gør man så? Jo, man omdanner realrenteafgiften til en fast skat, så man er sikker på at få provenuet i årene fremover, og samtidig lægger man ekstraskat på opsparing i form af aktieafkast, hvilket også betyder, at pensionsopsparerne får en ekstra beskatning.

Endelig vil jeg sige lidt vedrørende den diskussion, der har været om kapitalpension. Jeg sagde allerede under førstebehandlingen, at vi i Dansk Folkeparti godt kunne se, at der var behov for at diskutere kapitalpensionen og fradragsreglerne for kapitalpension. Vi kunne godt se, der var en skævvridning, fordi der er nogle lavtlønnede grupper i samfundet, for hvem det slet ikke længere kan betale sig at opspare på kapitalpension, så kapitalpensionsordningen i virkeligheden kun var blevet en pensionsordning for de mest velstillede. Derfor er det også klart, at vi har sympati for noget af den tankegang, noget af den retorik, der lægges på bordet.

Men nu har vi et andet problem, som forligspartierne ikke tager stilling til, og det er, at nu er det en større del af befolkningen, for hvem det slet ikke bliver interessant at opspare på kapitalpension. Når man går i felten mod dem, der har haft mest ud af kapitalpensionen, samtidig med at man ikke gør noget for dem, der indtil nu ikke har haft noget ud af at opspare på kapitalpension, ligner det, man laver i forliget, derfor i virkeligheden et felttog mod kapitalpensionen som idé.

Det kunne egentlig være interessant at høre skatteministerens holdning til kapitalpension i fremtiden. Hvordan i al verden forestiller man sig egentlig, at kapitalpensionen skal kunne bestå? Det, der ligger i forliget, ligner i virkelig-